

miru. Amerikanci neki zahtevajo, da se jim prepusti Kuba, Portoriko, jeden zaliv na kapverdskih otokih in tako dolgo filipinski otoki, dokler ne plačajo vojne odškodnine. To so velikanske zahteve, v katere bodo Španjci pač težko privolili.

Srbsko. Skupštini se je predložil nov tiskovni zakon, ki pa je tako neugoden za hitro izdajanje časopisov, da ga vse stranke obsojajo. — Da se zapreči veliko število gimnazijcev, hoče vlada tudi izdati poseben zakon. Gotovo ubožnejšemu prebivalstvu ne bo v hasek. Vidi se, da že veje Milanov duh na Srbskem.

Cerkvene zadeve.

Zlata sv. maša na Dobrni.

Česar smo se že dolgo veselili, to smo 6. julija srečno dočakali. Naš preč. g. župnik in častni kanonik, Karol Gajšek, so ta dan prav slovesno peli svojo zlato sv. mašo, obdani od 19 č. gg. mašnikov, obdani od lepšega venca belo oblečenih družic in drugih odličnih gostov. Praznično okinčana cerkev je bila prenapolnjena vernega ljudstva, ki je privrelo, dasi v delavnik, da se udeleži te redke in za naš kraj še nove svečanosti. Mlada požarna straža dobrnska je skrbela vzgledno za lep red, da se v kljub veliki gnječi ni pripetila nobena nesreča. Bodi ji zato zaslužena zahvala! Ona je pa tudi že na predvečer priredila našemu zlatomašniku lepo bakljado, katero je kot častni načelnik in kot slavnostni govornik spremljal tudi ravnatelj tukajšnjih toplic, dr. Kumpf. Načelnik požarni straži, Franjo Orosel, pa je v imenu društva poklonil zlatomašniku lavorov venec. Topliška godba je bila priredila podoknico, godba požarne brambce pa sinoči mirozov. V nedeljo jutraj pa že ob 4ih budnico. Da se je zvonilo in streljalo, da so goreli kresi, pač ni treba posebič omenjati, a umetnega ognja, kakoršen se je sinoči tukaj žgal, na dveh, treh krajih, takšnih lampijonov, kakoršni so nam sinoči svetili, takšnih transparentov ali z lučmi razsvetljenih napisov, kakoršne smo tukaj brali, ne najdeš kjersibodi.

Vedi, da ne samo domačini, tudi topličarji-ptujci so sinoči bogato razsvetlili okna, obrnjena proti cerkvi ali proti župnišču. — Vreme sicer ni bilo ugodno, a tudi še obilnejši dež bi ne mogel ustaviti teh svetlih dokazov srčne udanosti in verne zvestobe tukajšnjih faranov do svojega blizo 30letnega farnega predstojnika.

množico navdušuje, da pokolje kristjane, ki so jih prignali iz goreče hiše. Ali je mislil očeta kleče prositi, naj vendar ne oskrni svojih rok s krvjo nedolžnih kristjanov. A zdaj je uvidel, da bi bile vse prošnje zastonj. Napoti se proti domu in misli le še na rešitev svojega prijatelja Marona, njegove matere in sestre. Zato je bil že skrajni čas, ker krščanski del mesta je že gorel na mnogih krajih. Med potjo si dela načrte za srečno rešitev. Vsakega mimogredočega mohamedana se močno prestraši. Ker pa ima v roki krvav nož, ki ga je od Arabca dobil, se Turki in Arabci zanj ne brigajo, da se celo hvalijo njegovo junaštvo. Pri tem spozna Ali, da ga imajo zaradi njegovega krvavega noža za morilca kristjanov, in načrt je kmalo napravljen. Sklene namreč svojim prijateljem priskrbeti turško obleko in krvavo orožje ter jih tako rešiti iz mesta. Domov prišedši ne najde nikogar. Urno stopi v svojo sobo in vzame iz omare turško obleko za Marona. S seboj vzame tudi ves denar, kar ga je imel in vse zlate prstane in dragocenosti, katere je dobil po svoji rajni materi. Pa kje naj dobi obleko za Maronovo mater in sestro, kajti v svoji maronitski obleki se nista smeli pokazati na ulici. Ali premišljuje, kako bi se rešil iz zadrege. Zdaj mu pride na misel, da še znabiti najde kako obleko svoje rajne

Ta čutila so razodeli tudi zastopniki občine pod vodstvom svojega župana, gosp. Koka, ta čutila so izrazili šolarji pod vodstvom svojih skrbnih učiteljev, ta čutila so dokazali farani skozi usta cerkvenih ključarjev. Da so od raznih stranij in krajev došla preč. gsp. zlatomašniku prisrčna voščila in pomenljiva darila, ni dvomiti, saj smo videli našega listonošo nositi v župnišče cele pesti brzojavk, pisem in poštinih spremnic. Ena častitka pa ni veljala samo našemu slavljenču, ona je veljala tudi nam vsem, ki smo se bili te zlate sv. maše udeležili. Došla je bila od našega prem. kneza in škofa iz Maribora. Preč. g. opat Ogradi, ki so prav ginljivo govorili o naši dolžnosti, se Bogu za vse, tudi za križe skazovati hvaležnim, so nam v začetku svojega govora to škofijsko pismo prav razločno prečitali. Nadpastir slavijo v njem vse skozi vzornega zlatomašnika ter ga zahvaljujejo za njegov neumorni in požrtovalni trud. Pismo se bo prepisalo v spominsko knjigo fare dobrnske.

Cerkveni pevski zbor pod vodstvom tukajšnjega nadučitelja Voglar-ja, si je tudi pošteno prizadeval, da je to redko svečanost povzdignil z lepimi cerkvenim petjem. Menim, da ne bom zgrešil in nikogar žalil, če rečem, da je bila tukajšnja ljudska šola skoro najlepše razsvetljena. Njena vrstnica pa je bilo zdravilišče za bolne duhovnike lavantinske škofije, za katero so si bili stekli naš zlatomašnik posebnih zaslug. Končno naj še omenim, da so sedanjí dekan novocerkevski, preč. g. dr. Lavoslav Gregorec, v imenu čast. duhovščine dekanije novocerkevške zlatomašniku kot doslužnemu dekanu tega dekanata podarili lepo mašno knjigo, č. gosp. župnik Karba pa v imenu gg. kapelanov dobrnskih krasno štolo in neka gospa topličarica je poklonila hromemu zlatomašniku še dragoceno palico. Eno kakor drugo, vse se je rabilo pri tej zlati sv. maši. Mi dostavljamo le to srčno željo, da bi se naš preč. gospod zlatomašnik še prav dolgo posluževal teh očitnih spričeval našega spoštovanja in naše iskrene ljubezni.

Gospodarske stvari.

XXI. obč. zbor društva „Kmetovalec“ v Gotovljah.

Mnogo že imamo društev po Slovenskem, ali malokatero tako čilo deluje, kakor ravno društvo „Kmetovalec.“ V kratkem svojem obstanku 8 let, doživelo je že svoj XXI. občni

matere v hiši. Naglo gre v zapuščeno sobo, odpre omaro in res najde, česar je iskal. Hitro si poišče obleke za udovo in Judito in jo zveže v culico. Pa zdajci se spomni svoje matere, ki je nekda nosila to obleko. Težko mu postane pri srcu. Vse vrže od sebe, solze mu stopijo v oči in kleče reče:

«Mati, mati, odpusti mi, da zapustim svojega očeta. Mati, jaz moram bežati, ker hočejo iz mene storiti morilca. Jaz moram rešiti svoje prijatelje, to bi mi tudi ti zapovedala. Mati, pomagaj mi in prosti za-me.»

Potem tiho vstane in zapusti v obleko očetovo hišo. Po ovinkih srečno dospé v ozko ulico, v kateri je stanovala udova s svojima otrokoma; rahlo potrka in pokliče Marona. Maron se oglasi:

«Kdo si?»

«Ali, tvoj prijatelj, odpri naglo!»

Duri se odpro in Ali vstopi. Udova prestrašena stopi od Alija, ko vidi v njegovi roki krvavo orožje.

«Kaj,» reče mati, «zarad nas ste umorili kakega človeka?»

«Ne, ne,» jo pomiri Ali, «ta nož mi je dal nek Arabec. Ta krvavi nož me je varoval na potu domov in k vam in bode zdaj tudi vas varoval.»

«Čegava kri pa je?» vpraša Maron. Ali pogleda orožje in reče nemirno:

zbor, ki se je vršil dne 3. julija t. l. ob 4. uri popoldne. Ljudstva se je prav obilno, kakor vselej zbralo. Po običajnem predsednikovem pozdravu otvorilo se je zborovanje. Najprej je poročal tajnik o živahnem gibanju našega društva.

Za društvenim poročilom pa, ker je bil za prvo napovedani govornik, g. Mrt. Jelovšek, deželni potovalni učitelj, službeno zadržan, prešlo se je takoj k 2. govoru gsp. Fr. Praprotnika, ki je temeljito razpravljal o ravnanju in nasajanju vinogradov z ameriško trto. Ljudstvo je z zanimanjem sledilo njegovemu govoru in si gotovo mnogo v svojo korist zapomnilo. Pri tej priliki omenjamo z njegovim dovoljenjem, da je g. Fr. Praprotnik z veseljem pripravljen, kjerkoli govoriti, posebno o sadjarstvu in trtoresji in za svoj trud ničesar ne zahteva, samo da se mu vozni stroški povrnejo. Po govoru slišali smo navdušeno deklamacijo 7letnega Tineta Vizoviškega. Čudili smo se, kako krepko je naglašal Gregorčičevo «Domovini» in še druge deklamacije. Potem pa je bilo vpisovanje udov in volitev novega odbora. Izvolil se je z vsklikom vnovič stari odbor, ki je porok vztrajnega delovanja.

Že pri XX. občnem zboru društva «Kmetovalec» se je sklenilo prirediti to leto kot jubilejno leto vladanja Njeg. Vel. cesarja sadno razstavo; in letos se je dodalo še samo toliko, da se ta razstava priredi s porazumljenjem «Kmetijske zadruge v Žalcu» in «Cesarjevič Rudolfovega sadjerej društva» v celjskem Narodnem domu in se ob enem skliče tudi shod vseh spodnještajarskih sadjarjev. Okrajni odbor je v ta namen že 500 gld. kredita dovolil.

Tako je zopet minil občni zbor društva «Kmetovalec»; zabavali smo se še raznovrstno nekoliko časa, potem se pa zadovoljni razšli z nado, da se skoraj zopet snidemo.

Razstava goveje živine v Šmarju.

Prošnji okraj. odbora v Šmarju z dne 18. januarja t. l. je ugodil vis. deželni odbor. Sklenjeno je torej, da bode v tekočem letu za šmarski okraj v trgu Šmarje razstava goveje živine.

Namen take razstave je, kazati živinorejcem celoten pregled govede ednega okraja, oziroma ker se bodo take razstave v določenih obdobjih (presledkih) ponavljale, dati živinorejcem in splošnemu občinstvu priliko opazovati, v kolikor živinoreja ednega okraja napreduje — mogoče pa tudi stoji, ali pa še celo nazaduje.

Pri takih razstavah se premirajo razun

«Mislim, da je kristjanska kri.»

«Kristjanska kri!» zakliče udova in vzame Aliju nož iz rok rekoč:

«Ljubi otroci, čujte, to je kristjanska kri, mučeniška kri!» Nato poklekne pred križem, vzdigne krvavi nož in moli:

«O moj Odrešenik, poglej kri svojih otrok, svojih bratov. Jaz ti jo darujem; in darujem ti tudi svojo kri in kri svojih otrok. O moj Zveličar, krepčaj nas v smrtnem boju!»

Potem vstane stara udova in spoštljivo ogleduje krvavo orožje, pomoči svoj prst v napol strdeno kri in zaznamuje z njo svoje čelo in čelo svojih otrok rekoč:

«Otroka, to je kri mučenikov; naj meni in vama podeli moč za Kristusa umreti.»

Začuden je gledal Ali srčno mater, ker si ni znal razložiti, od kod prihaja njena želja po mučeniški smrti; njemu je bila smrt nekaj strašnega. Zdaj ga vpraša udova rekoč:

«In kaj naj zdaj storimo? Bežimo ali ostanemo?»

Ali kratko pove, kako je v mestu, da bodo že najbrž v malo urah vse kristjanske hiše v ognju. Zato je treba naglo zapustiti mesto. Da jim turško obleko in pomaga Marona spremeniti v mladega Turka. Udova in Judita pa sta zvezali vse dragocenosti in se preoblekli po turško. Že so hoteli zapustiti hišo, ko jih še Judita opomni: «Kam